

Landsdelene, paataale disses Ret paa de høiere Steder, desto mindre skeer der Uret, og desto mindre bliver der ført Klage. So mere Befolkningen faaer Tilslid til, at de, der ere udnævnte af Kongen til paa hans Begne at bestyre Landsdelene, usorbeholdent og driftigt paataale Landsdelenes Ret, desto mindre troer den at burde tage sin Tilflugt til Selvtægt. Det er Selvtægten, vi ved Retfærdighedshandlinger skulle undgaae, og det er igjennem Friheden, vi skulle komme til at undgaae den, og ikke ved dette svage Geheimestatsraads-Baad; thi hvad er dog det geheimestatsraadlige Baad? Som Magt kunde det være meget, men saaledes vil det ærede Medlem dog ikke bruge det; — som Ret er det tvivlsomt, og derfor er det bedre at lade være at bruge det.

Jeg skal ikke forfølge denne Forhandling videre; jeg veed meget godt, at der skal Tid til, at Betragtninger af denne Art kunne faae Rod; jeg veed godt, at disse Betragtninger kun ere lidet paa Mode, men derfor ere de ikke mindre rigtige og nødvendige at anstille. Jeg veed meget godt, at det hele System, som man forsøger at indføre, ikke ganske stemmer med det fæderative System, som det ærede Medlem selv anerkjender ligger i vor Forfatnings Grundtræk. Men kunde det ikke være, at netop deri ligge de Ulemper, hvorunder vi lide; kunde det ikke være, at der i vor Forfatnings Grundtræk ligger Set, og i den Udvi-ling, vi søge at give den, et Andet?

S. Sage: Den Kundgjørelse, der blev oplæst af det ærede Medlem, taler om de Friheder, der ere hjemlede ved Grundloven, men den omtaler ikke med et Ord, hvorledes Stats-

raadet eller Geheimestatsraadet skal ordnes, eller hvorledes Lovene i dette skulle behandles. Det ærede Medlem synes at overse, at naar Fællesforfatningen, hvis lovlige Bestaaen han dog ikke vil benægte, har optaget i sig § 21, og ganske i Almindelighed taler om, at Love og vigtige Regjeringsforanstaltninger skulle behandles i Geheimestatsraadet, saa har Hs. Majestæt Kongen ved at sanctionere den erklæret, hvorledes han selv vilde binde sig med Hensyn til disse Sagers Forhandling. Hvad Skatterne angaaer, da vil det ærede Medlem, hvad Anskuelse han end isvrigt har om disse Statters Udskrivning, dog vistnok indrømme, at det maa ansees som afgjort, at det er Fællesmagten, der bestemmer, hvorvidt Skatterne ere nødvendige eller ikke, og at de særlige Forsamlinger ikke retlig kunne beskrive Nødvendigheden deraf og gjøre Modstand derimod. Det er Hovedsagen, og slet ikke det Spørgsmaal, som ingenlunde ligger for, om Loven er fortolket rigtigt eller ei, det er et Spørgsmaal, som det ærede Medlem kan reise og faae afgjort paa et andet Sted; men det maa afgjøres et andet Sted end i den fiesvigiske eller i den holsteenske Ständerforsamling.

Ischærning: Jeg har ikke sagt, at Fællesstaten ikke er berettiget til at kræve Tilskud af Landsdelene, men den er ikke berettiget til at indskrive Skatter i Landsdelene, saalænge ikke Udgifterne overskrive Indtægterne saa meget, at det behøves. Saalænge det kan godtgjøres, at Landsdelenes Indtægter overskrive Landsdelenes Udgifter saa meget, at der af dette Overskud kan udredes det Fornødne til Monarchiet, har Monarchiet ingen Skatteudskrivningsret i nogen Landsdeel.